

ת"פ 40772/01/13 - מדינת ישראל נגד אוהד שני

בית משפט השלום בחיפה

תיק פלילי 40772-01-13 מדינת ישראל נ' אוהד שני תאריך: 13/1/2015
בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

המאשימה

נגד

אוהד שני באמצעות ב"כ עו"ד אברהם שי

הנאשם

הכרעת - דין

כתב האישום

1. כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו ביצוע עבירות שעניינן מסירת ידיעה כוזבת, עבירה על סעיף 243 סיפא לחוק העונשין תשל"ז-1977 ("להלן: החוק"), נהיגה ברשלנות, עבירה על סעיפים 62(2) + 38 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א-1961 + תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, ועבירה שעניינה סטייה מנתיב נסיעה, עבירה על תקנה 40(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, בתאריך 18.2.12 בשעה 04:30 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג הונדה סיוויק מספר רישוי 59-818-57 (להלן: "הרכב") שבבעלות אביו, יוסף שני, וזאת לאחר בילוי במועדון בחיפה. בהגיעו לרחוב דוד המלך איבד הנאשם שליטה על הרכב, סטה מנתיב נסיעתו והתנגש בעץ שהיה בצד הכביש (להלן: "התאונה"), וכתוצאה מכך נגרם נזק לרכב. הנאשם השאיר את הרכב במקום התאונה וברח מהמקום, ובשעה 8:30 הוא התקשר לאביו והודיע לו, במרמה, כי הרכב נגנב, וביקש ממנו להגיש תלונה במשטרה על גניבת הרכב. אביו של הנאשם דיווח למשטרה בהתאם להודעת בנו, הנאשם, ובעקבות דיווחו זה, בשעה 10:42, מסר הנאשם תלונה על כך שרכבו נגנב ממנו, וזאת ביודעו שתלונתו היא תלונה כוזבת. עוד נכתב בכתב האישום, שהתאונה והנזקים נגרמו בשל נהיגתו הרשלנית של הנאשם, שהתבטאה בכך שהנאשם איבד שליטה על רכבו, סטה מנתיב נסיעתו ונהג את רכבו בדרך נמהרת ורשלנית ולא כפי שנהג מן הישוב נוהג בנסיבות העניין, ובנוסף - במעשיו מסר הנאשם ביודעין הודעה כוזבת למשטרה על עבירת פשע.

3. הנאשם כפר במיוחס לו, ואף הגיש כפירה מפורטת בכתב, בה העלו בין היתר טענה מקדמית בדבר פגם ופסול בכתב האישום, וכן טענת זוטא וטענת אליבי.

תשובת הנאשם המפורטת לאישומים

4. הנאשם טען, שהוא לא נהג ברכב בשעה הרלוונטית בכתב האישום, וכי לאחר שהחנה את הרכב, הוא נסע ביחד עם חברתו לשעבר, אמה ובן זוגה למועדון, וכאשר הם חזרו מהמועדון, סמוך לשעה 04:40, ראה הנאשם את הרכב חונה באותו המקום בו החנה אותו. הנאשם אישר שהתקשר לאביו והודיע לו שהרכב נגנב, וסוכם ביניהם שהאב יודיע על כך למשטרה.

5. נטענה טענה מקדמית של **פגם ופסול בכתב האישום**, לפיה ההודעה שמסר הנאשם לא היתה על עבירת פשע, וכי סעיף האישום הנכון צריך היה להיות 243 רישא, היינו עוון ולא פשע.

6. הנאשם טען טענת **אליבי**, לפיה בשעה הרלוונטית לאישום לא היה ברכב או בסביבתו, אלא היה ביחד עם שלושה אחרים, חברתו לשעבר, חלי לוסי, אימה, שלי לוסי, ובן זוגה של האם באותה התקופה, ניסים, במועדון ה"ינגס" בחיפה או בדרך מהמועדון למגורי חברתו. לטענת הנאשם בעת שהגיעו ארבעתם לבית, הרכב חנה במקום בו הותירו, והוא לא עשה בו כל שימוש, לא לבד ואף לא ביחד עם אחר. לטענתו, בשעה הרלוונטית לאישום וסמוך לה עד שעות הבוקר היה בבית ביחד עם חלי, שלי, ניסים, האח של חלי, שי לוסי, והסבתא של חלי.

7. הנאשם טען טענת **זוטא**, לפיה ההודעה שמסר בניידת המשטרה (להלן: "התלונה"), היא ההודעה שמשקפת את העובדות ביחס לרכב, וכי ההודאה שמסר בפני חוקר המשטרה אינה הודאת אמת, והוא מסר אותה בשל היותו בחרדה על רקע חששו כי ייעצר אם ידבוק בגרסת האמת שמסר בתלונה. עוד נטען שלאחר שהגיע למקום בו נמצא הרכב ובמהלך שהותו במקום, ולאחר שגם אביו הגיע למקום, פנו חוקר הזירה, פינקל עוזיאל, וחבלן המשטרה, לאביו, והסבירו לו שלאור הממצאים, הנאשם הוא זה שעשה שימוש ברכב וגרם לתאונה. נטען כי חבלן המשטרה הבהיר לאביו שאם לא ישכנע אותו לספר את האמת יש חשש שיעצר. בנוסף נטען שבמהלך היות הנאשם עם שוטרי הסיוור, בוצע ע"י שוטר הסיוור חלבי, בנוכחות הסייר עדי מנסור, תחקור שלא תועד, ושלא לאחר אזהרה, כשגם בעת תחקור זה ניסו השוטרים להלחיץ אותו להודות בכך שהוא זה שגרם לתאונה ומסר הודעה כוזבת. עוד נטען שהנאשם הוחזק ע"י שוטרי הסיוור זמן העולה על 3.5 שעות במעמד של מעוכב, בטרם הוחל בחקירתו ותוך שהוא נמצא בחרדה מתמדת בהמתנה לתחילת החקירה, ואף נאמר לו שוב ע"י שוטר הסיוור חלבי כי אם יודה, ישחררו אותו ויהיה לו עונש קל יותר. לטענת הנאשם היה במשמורת המשטרה יותר מ-4.5 שעות בטרם נחקר, החל מהשעה 10:40 ועד השעה 15:20, אז החלה חקירתו. עוד נטען כי אף שהיה מעוכב, שוטרי הסיוור התנהגו אליו כאילו הוא עצור ואף ביצעו על גופו חיפוש, תוך שהם מסבירים לו כי לפי הנוהל יש לערוך חיפוש בעת העברת עצור בין משמרות. נטען כי התנהגות זו של שוטרי הסיוור, שאחד מהם היה סמ"ר עדי מנסור, יצרה חשש גדול, שעה שהנאשם למעשה הבין שהוא עצור. עוד נטען כי במהלך התחקור שבוצע ע"י רס"ר ויסאם חלבי, בנוכחות מנסור, הביע חלבי חשד לפיו הנאשם נסע ברכב עם חברתו ושהיא כביכול נפצעה באותה תאונה. לטענת הנאשם, הוא נלקח, לבקשתו, לבית חברתו, ולמרות שחלבי מצא אותה ללא כל פגיעה ולמרות שאמרה לו כי היא היתה עם הנאשם כל הלילה, החליטו השוטרים להמשיך בהליך ולהביא את הנאשם למשטרה, דבר שהגביר את חרדת הנאשם. נטען כי החוקר אליעזר בן עשור אמר לנאשם שנראה לו שהוא אשם וכי "יכול להיות שתיעצר ויכול להיות שלא", כאשר למשמע דברים אלה הנאשם היה משוכנע שהדרך היחידה למלט עצמו ממעצר היא למסור גרסה לפיה

בדה כביכול את סיפור גניבת הרכב ושהוא עשה את התאונה בעצמו. לטענתו, לאחר שמסר את ההודאה ושוחרר, סיפר לאביו ולאִימו שההודאה אינה אמת וכי האמת מצויה בהודעתו הראשונה שמסר בשטח. עוד נטען כי לא בוצעו פעולות חקירה כדי לבדוק האם היו אחרים בעלי גישה נוחה למפתחות הרכב, אשר יכלו ליצור סיטואציה דומה. בסוף נטען, שאמירות השוטרים הכילו בתוכן איומים בביצוע מעצר, ולצידם הטחות לכך שאם יודה בכך ששיקר - ישוחרר. לטענת הנאשם, בשל העובדה שהיה בחרדה עמוקה מפני אפשרות המעצר, החליט למסור הודאה כוזבת, וזאת על מנת למלט את עצמו מהמעצר.

דין והכרעה

8. משפט הזוטא התקיים במסגרת המשפט הרגיל.

9. מטעם התביעה העידו חבלן המשטרה פטריק מאיור, חוקר זירת עבירה במז"פ רס"מ עוזיאל פינקר, שוטר הסיור רס"ר ויסאם חלבי, שוטר הסיור סמ"ש עדי מנסור, חוקר המשטרה רס"ר אלעזר בן אסור, ורכז מחלק כללי עופר קליגר, והוגשו 6 מוצגים.

10. מטעם ההגנה העידו הנאשם, חבר אימה של חברתו לשעבר של הנאשם, וסים (ניסים) שואח, חברתו לשעבר של הנאשם חלי לואי, אימה גב' שולמית יפרח, הוריו של הנאשם, יוסי שני ועירית שני, רמי חורי ואחיה של חברתו לשעבר של הנאשם, שי אילוז, והוגשו 7 מוצגים.

חבלן המשטרה, פטריק מאיור

11. העד משרת בתחנת משטרת חוף משנת 98 והוא שערך את דוח בדיקת הרכב שהוגש וסומן ת/1.
12. העד התבקש לספר מה זכור לו מהאירוע, וכך סיפר (פרוטוקול מיום 2.3.14 מעמ' 5 שורה 21 עד עמ' 6 שורה 3):

" האירוע התקבל כרכב גנוב, ... בדרך כלל מי שמגיע לאירוע זה סיור עקב הפריסה שלהם. הם לא רשאים לגעת עד שאני מוודא שאין סכנות. כשהגעתי לרכב, מי שהיה שם זאת היתה ניידת סיור שהיתה לפניי ובחור (מצביע על הנאשם) והוא זה שדיווח על הרכב הגנוב. יש לנו ניסיון עם הדברים האלה, אוטומטית זה מעלה שאלות. אם הרכב נגנב הבעלים לא ימצא אותם, אבל זה לא פוסל את האפשרות. זה נמצא לא רחוק מהבית אבל זה מעלה שאלות. הסימנים שלי הדליקו נורה אדומה זה שאנו מטפלים ברכבים גנובים לא אחד ולא שניים ביום. המפתח והשלט היו אצל הנאשם. אני עושה סריקה מסביב לחפש ולא זיהיתי ולא מצאתי שום דבר מחשיד שמעלה את רמת החשד לפריצה, שבל"ר, לא נראה לי שהרכב נפרץ. אני מדבר על חלונות שבורים, סוויץ שבור ודברים שמופיעים ברכב גנוב או פרוץ. למרות זאת, אני בדקתי את הרכב, זיכיתי אותו מבחינת סכנות הקשורות לחבלה ומבחינתי סיימתי את העבודה כחבלן. הגיע במקביל הבחור מהמז"פ ומבלי שאגיד לו דבר, הוא אמר שזה לא נראה רכב גנוב ולא הסתדרו לו העניינים".

13. עדותו של החבלן ניתנה באופן רציף ועקבי, והיא תאמה ראיות חפציות מהשטח, והסבריו היו הגיוניים ומתקבלים מאוד על הדעת, ואני נותן אמון מלא בדבריו.

חוקר זירת עבירה במז"פ, רס"מ עוזיאל פינקר

14. העד הינו חוקר זירת עבירה במז"פ צפון חוף, משרת במז"פ משנת 2009, ערך דו"ח, שהוגש וסומן ת/5, וצילם תמונות בזירת האירוע, שהוגשו וצולמו ת/6, דיסק תמונות הוגש וסומן ת/7.
15. העד סיפר על האירוע (פרוטוקול מיום 2.3.14 עמ' 19 שורות 15-19):

"באירוע זה התקבל כקריאת רכב גנוב, שבל"ר. אני מגיע למקום ומתייחס לזה לפי מה שנאמר לי. לפי מה שזכור לי, זה היה רכב הונדה סגור, דלתות סגורות, הכל תקין חוץ מהקדימה שנכנס בעץ, הפגוש הקדמי וגם חלק מהפנס. ידיות הרכב תקינות, מראה הרכב תקין, אין בלאגן ברכב, הוא מסודר, בלם יד מסודר, כשהגעתי הוא היה נעול. אני פתחתי אותו למיטב זכרוני עם מפתח או שלט"

16. בהמשך אישר כי הגיע לממצא לפיו לא מדובר ברכב גנוב (עמ' 19 שורות 20-21); גם עד זה עשה עליי רושם אמין, של בעל מקצוע ישר והגון, ודבריו נתמכו ע"י ראיות חפציות, וכן תאמו עדויות אחרים מטעם התביעה, ואני נותן אמון מלא בדבריו.

טענות הזוטא של הנאשם

17. ב"כ הנאשם טען כי בכל מהלך ההתנהלות בשטח עד מסירת הודאת הנאשם במשטרה, הנאשם הוכנס לחדרה שמא יעצר, וזאת בשל התבטאויות של אנשי המשטרה המעורבים בתחקורו בשטח ובחקירתו. ב"כ הנאשם טען שהחבלן, פטריק מאיור (להלן: "החבלן"), וחוקר זירת עבירה במז"פ, רס"מ עוזיאל פינקר, הבהירו לאביו של הנאשם ולו עצמו, כי הנסיבות, לדעתם, מצביעות על כך שהנאשם הוא זה שביצע את התאונה, תוך שהם מזהירים את אביו ואותו שכדאי שישנה את גרסתו כי יש חשש שיעצר אם יתמיד בה.

18. מנגד, ב"כ המאשימה טענה כי שוטרי הסיוור, החבלן ואיש המז"פ הגיעו לזירה בעקבות תלונת הנאשם ואביו כי הרכב נגנב, וזאת במטרה להעניק שירות לאזרח. השיחות בין אנשי המשטרה לבין הנאשם נעשו על רקע אותו שירות ניטרלי, כאשר באותו שלב הנאשם לא היה במעמד של חשוד, והיה צורך לתחקר אותו גם מסיבות ביטחוניות, לאור טענתו כי הרכב נגנב. בהמשך לבדיקות שנעשו ברכב, שוחחו השוטרים עם הנאשם ואביו, כאשר קיימת היכרות מוקדמת בינם לבין האב, שהיה איש משטרה שנים רבות, הם הסבירו לו את המצב בגלל אותה קרבה והכרות מוקדמת. הדברים נאמרו באווירה רגועה, ללא איומים וללא לחץ.

19. חבלן המשטרה סיפר בחקירתו הראשית (עמ' 6 שורות 12-3):

"התברר שאביו של הנאשם היה שוטר, לקחתי אותו לצד, הסברתי לו מה ההשלכות בהודעה כזו ומבחינתי אין שום שוני בין הבדיקה שלי לחבלה אם זה רכב גנוב או פרוץ או תופת, אני סיימתי את העבודה שלי. אני פניתי אל אביו בתור הורה שינסה לבדוק עם הבן שלו, אמרנו לו לפי הסימנים והניסיון בעבודה ולפי ניסיונו של איש המז"פ לא עשה רושם שמדובר ברכב גנוב. ... לקחנו את האבא לצד, הסברנו לו, לא בתור שוטר כי אני פחות מבין בעניין חקירה, אלא בתור אבא אמרתי לו לבדוק עם הבן שלו כי חבל שיתברר בחקירה שהוא שיקר וזה יגיע לתיק ועתידו עלול להיפגע"

20. בהמשך חקירתו הראשית נאמר לו כי עלתה טענה, לפיה אמר לנאשם שאם לא יגיד את האמת הוא ייעצר, ותגובתו היתה ש " לא זוכר שאמרתי שהוא ייעצר, אין לי סמכות להתעסק עם המעצר. יכול להיות שנאמר שיעוכב ויכול להיות שיעצר. אם יחליטו שהוא לא דובר אמת וצריך להיעצר. אני פחות מבין בזה. איתו פחות דיברתי אלא יותר עם אביו, שהוא פנסיונר של המשטרה. מטבע הדברים יש קרבה וחס טיפה שונה" (עמ' 6 שורות 15-18).

21. בחקירתו הנגדית נשאל האם העלה את האופציה שבנסיבות מסוימות הנאשם יכול להיעצר, והשיב ש "אני לא זוכר דבר כזה, בטח שלא להיעצר כי אני לא משתמש במושגים האלה, אני פחות בקיא בקטע של המעצרים, סמכויות עיכוב אני מכיר, מעצרים פחות מתעסק עם זה. לא זכור לי שאני אמרתי דבר כזה" וכשנשאל "אבל אתה לא יכול לשלול?", השיב ש "אני לא יכול לשלול במאה אחוז, אבל לא זכור לי שאמרתי דבר כזה" (עמ' 6 שורות 21-26).

22. גם בחקירתו הראשית של רס"מ פינקר נאמר לו שעלתה טענה לפיה במהלך הנוכחות שלו יחד עם החבלן בזירה התקיימו דין ודברים בינם לבין הנאשם ואביו, ורס"מ פינקר הסביר באופן ברור (עמ' 19 שורות 24-28):

"אני הסברתי ואז הוא לא היה נאשם או חשוד, הסברתי לו שמה שאני רואה שזה לא נראה כמו רכב שנגנב או ניסו לגנוב אותו או משהו כזה. שאלתי אותו וראיתי ששתי המפתחות אצלו, לא נגנב שום צרור, שאלתי אם יש להם עוד מה להוסיף ואמרתי להם מה אני חושב. ש. למי אמרת? ת. לאבא ולבן. בנוכחות החבלן והשוטרים"

23. בנוגע לאווירה אמר שהיא היתה רגועה, וכאשר נשאל האם היו איומים השיב ש "חס וחלילה. אני לא באתי לאיים ולא להפעיל לחץ. אני באתי להפעיל שירות שהוא ניטרלי ובא להציג מה שיש בזירה" (מעמ' 19 שורה 29 עד עמ' 20 שורה 2).

24. שוטר הסיוור, רס"ר ויסאם חלבי משרת במשטרה משנת 2001, כ-10 שנים בסיוור בתחנת חיפה. העד אישר שערך את דו"ח הפעולה, שסומן נ/5, ובנוסף השיג את מפתחות הרכב מהנאשם, המפתחות הושמו במעטפה שסומנה נ/8.

25. בחקירתו הנגדית נשאל בנוגע לאווירה מבחינת ההתנהלות מהרגע שהוא פגש בנאשם, וסיפר ש "היה אירוע, גבינו עדות ממנו ומאביו שהגיע למקום" (עמ' 22 שורה 31). בהמשך נשאל האם היו "איומים, לחץ, צעקות?", והשיב ש "לא. אני נתתי שירות שרצו להגיש תלונה וגם לתת עדות ואפשרנו את זה כמו שצריך" (פרוטוקול מיום 2.3.14 מעמ' 22 שורה 32 עד עמ' 23 שורה 1).

26. בחקירתו הנגדית התבקש לאשר שהחבלן ניסה לשכנע את הנאשם שהוא ביצע את התאונה כדי שלא ייעצר, והשיב בשלילה (עמ' 24 שורות 18-19).

27. במסגרת טענת הזוטא טען ב"כ הנאשם כי בהתאם לנ/5 הנאשם תוחקר בשטח ע"י החבלן ויתר השוטרים, וזאת מבלי שהוזהר, וכעולה מכך, מבלי שניתנה לו הזדמנות להיוועץ בעורך-דין.

28. השוטרים שהעידו בפניי עשו עליי, כאמור, רושם מהימן ואני מקבל את דבריהם כדברי אמת. השוטרים הגיעו לזירה בעקבות תאונת הדרכים בה היה מעורב רכבו של הנאשם, וזאת לאחר שאביו דיווח על גניבת הרכב. השוטרים התייחסו אל הנאשם כאל מתלונן, מאחר וטען תחילה שהרכב נגנב, ולכן לא היה כל מקום להזהיר את הנאשם, והנאשם לא היה אמור להיות בלחץ כלשהו מפני מעצר, אלא הם חשבלחים בשל התלונה הכוזבת שהגיש. הנאשם נשאל שאלות במסגרת היותו באותה השעה מתלונן, כאמור, ולאחר בדיקת הממצאים בשטח, והחשד שמדובר בתאונה עצמית ובתלונה כוזבת, לאור אותם ממצאים, הוחלט על עיכוב הנאשם.

29. חבלן המשטרה נשאל בחקירתו הנגדית האם הנאשם היה בגדר חשוד שביים את הגניבה, והשיב שהנאשם לא היה אז בסטאטוס חשוד ותוחקר מסיבות ביטחוניות (עמ' 8 שורות 19-26):

"ת. הוא לא היה מתחקר. הוא לא היה בסטאטוס שאני אמור לרשום את הדברים האלה. אני מתחקר אותו מסיבות ביטחוניות.

ש. בעיניך הוא היה חשוד?

ת. לא

ש. אתה סתם נהנה לשוחח עם אנשים מתלוננים על גניבה ועם הוריו כי הם לא חשודים?

ת. הוא לא היה חשוד. הוא היה בעל רכב שעל פי החשד גניבה.

ש. הוא היה חשוד שביים את הגניבה?

ת. במסירת הודעה שהרכב נגנב. הוא לא היה חשוד, עלה לי חשד. .."

ובהמשך (מעמ' 8 שורה 31 עד עמ' 9 שורה 16):

ש. במהלך התחקור הזה של החשוד אמרת לו שהוא לא חייב לומר לך שום דבר לפני כן? הזהרת אותו?

ת. לא, לא אמרתי לו כזה דבר.

ש. גם לא אמרת לו שהוא חשוד?
ת. לא. כי בהתחלה הוא לא היה חשוד. אני אחר כך אמרתי לו, עובדה שאמרתי את זה לאבא שלו.
ש. אבל לא חשבת שיש לומר לו שיש לו זכויות? שמעת על זה שיש לחשודים זכויות?
ת. אבל יש להם זכויות.
ש. תסביר לי מה הזכויות של החשוד?
ת. יש לחשוד זכויות. לא מבין בזה. זה לא בהתעסקות שלי ביום יום, לא מתפקידי.
ש. אתה לא יודע שיש זכות שתי?
ת. יכול להיות שלימדו אותי. אבל מבחינת רכב שאני בודק מבחינת חבלה, זכות לשאול אותו שאלות גם אם הוא לא חשוד. לא ירדתי לקטע שהוא חשוד. רציתי לדעת שאם אני מסכן את החיים שלי לדעת את הפרטים.
ש. אתה שוחחת איתם כדי להבטיח לך שלא הולך להתפוצץ הרכב בידיים?
ת. בוודאי.
ש. לא כדי לעסוק בסוגיה הפלילית?
ת. לא בשלב הזה, אלא לאחר שקיבלתי חיזוקים מאיש המז"פ. זה היה מקטע רק לעזור לו"

30. השוטר חלבי סיפר כי הנאשם תוחקר כמתלונן ולאחר מכן עוכב (עמ' 23 שורות 28-30):

"ש. בדו"ח פעולה אתה ציינת כי תחקרת את הנאשם במקום לאחר שהודעת לו שהוא מעוכב לתחנה.
ת. כן. התחקור היה לפני ואחרי זה הודענו לו שהוא מעוכב"

ובהמשך (עמ' 24 שורות 22-27):

"ש. הזהרת את הנאשם שיש לו זכות שלא לומר דבר?
ת. התחקור שאני מדבר עליו, הוא לא היה בשום סטאטוס וגם גבינו ממנו עדות וכל ההודעה שלו בעצם. זו לא עדות תחת אזהרה. הוא ביקש למסור עדות.
ש. הייתם צריכים לחקור אותו תחת אזהרה?
ת. לא. הוא ביקש למסור עדות, לא במעמד של חשוד, או מעוכב או בשום סטאטוס למעשה, חוץ מאזרח שבא לקבל את השירות של השוטר.
ש. העליתם חשד או לפחות החבלן העלה חשד?
ת. גם אחרי הייעוץ שהיה לי מהחבלן והזיהוי וקצין החקירות, אחרי שהיו בידי כל הדברים האלה, אז ניגשתי והודעתי לו שהוא מעוכב. לא לפני. התחקור היה לפני שהודענו לו וזה רשום באופן די ברור.
ש. לפני החקירה הודעת לו על זכותו להיוועץ עם עו"ד?
ת. לא. לא הייתי צריך להודיע לו. הוא לא היה במעמד כזה.
ש. כמו שנגבו הודעות נוספות בשטח, מדוע לא גבית הודעה תחת אזהרה?
ת. החוקר עשה את זה בתחנה. ברגע שהיו לי הממצאים, הודעתי לו שאני מעכב אותו לחקירה בתחנה ושם הוא מסר את מה שהיה לו למסור"

31. **השוטר מנסור** נשאל בחקירתו הנגדית בנוגע לעיכוב, ולדבריו **"במקרים של ריבוי עצורים יכולים להאריך. לא זוכר אם היה ריבוי עצורים ביום הזה"** (עמ' 68 שורות 4-5). לשאלה אם הוא מפנה את תשומת לב החוקר כאשר מעוכב ממתין, השיב ש **"כשאנו מגיעים לתחנה, אנו מציגים לחוקר את המקרים. זה תלוי בחוקר ובקצין החקירות. אני לא יכול לומר לו תכניס את המעוכב או העצור. אני עיכבתי אותו. ... אני לא יוכל להגיד לחוקר תכניס אותו .. זה כבר באחריות שלו ..."** (עמ' 68 שורות 10-14).

32. לשאלה האם הנאשם תוחקר כבר בשטח, השיב ש **"לא זוכר אם הוא נשאל שאלות. אני זוכר שעלה חשד שהוא נהג באוטו"** (עמ' 68 שורה 20).

33. **עופר קליגר**, שמשמש כרכז מחלק כללי בחיפה, ותפקידו בתיק היה לסכם אותו ולהעבירו לעיון הפרקליטות, נשאל בחקירתו הנגדית בנוגע לעיכוב: **"בפועל הוא היה בחקירות ותחקורים כבר משעה 10:30-10:40 בשטח ועד שהובא בפני חוקר חלפו 5 שעות"**, והשיב בנחרצות ש **"דוח העיכוב 11:50, החקירה 15:20. יש עדות שהוא מסר בשטח, הוא מסר עדות כמתלונן"** (פרוטוקול מיום 9.3.14 עמ' 31 שורות 19-21).

34. השוטר הסביר בחקירתו הנגדית כי החיפוש שבוצע על הנאשם, בוצע במסגרת הנוהל בהחלפת משמרת שחל על מעוכבים כמו על עצורים (עמ' 67 שורות 26-32):

"ש. אתם נוהגים לערוך חיפוש?

ת. נהוג לעשות חיפוש על מעוכבים. אם יש עליו חפץ חד שהוא יכול לפגוע בשוטר.

ש. היה חשד כזה?

ת. על כל מעוכב יש חשד. ...

ש. זה לגבי עצורים או לגבי מעוכבים?

ת. גם לגבי עצורים וגם לגבי מעוכבים"

החוקר רס"ר אלעזר בן אסור

35. העד הינו חוקר בתחנת חיפה קרוב ל-20 שנה, והוא שגבה את ההודעה מהנאשם ביום 18.2.12, שהוגשה וסומנה ת/2, וכך נכתב בה מפי הנאשם:

" ... אתמול בלילה בעצם היום לפנות בוקר בסביבות השעה 04:30 לערך חזרתי עם הרכב של אבא שלי רכב ההונדה סוויק ... מבילוי במועדון הווינקס שתיתי קצת במועדון וכשנסעתי חזרה אני חושב שעליתי על שלולית החלקתי עם הרכב והתנגשתי איתו בעץ מאחורי הקיוסקים בשביל עפר בשכונת נווה דוד לא סיפרתי לאף אחד מה באמת קרה עם הרכב אבל בבוקר בגלל שפחדתי מתגובה של אבא שלי אמרתי לאבא שלי שהרכב נגנב שיקרתי לו כי פחדתי שיכעס אם

יידע מה קרה אז אמרתי לו שהרכב נגנב הוא אמר לי שאלך להתלונן על זה במשטרה ואני אמרתי לו שהוא יתלונן על זה במשטרה כי הוא מבין בזה יותר ממני. ... ואחרי כן הגיע אבא שלי למקום כולם ראו את הרכב שהתנגש בעץ לא אמרתי להם שזו תאונה שאני עשיתי ומסרתי עדות לשוטר שהיה שם לפיה הרכב כביכול נגנב ממני ... אני מצטער ששיקרתי ומבקש סליחה מצטער מכל הלב לא היתה לי כוונה לשקר פשוט נלחצתי בגלל אבא שלי פחדתי שיידע שאני התנגשתי בעץ עם הרכב שלו.

...

העדות שאתה מציג לי שמסומנת 1 זו העדות שאני מסרתי לשוטר היום וחתמתי עליה שכביכול הרכב של אבא שלי רכב ההונדה נגנב שלמעשה לא נגנב באמת אלא אני נהגתי בו והתנגשתי איתו בעץ"

36. טענת זוטא נבחנת בשתי מסגרות נורמטיביות: הראשונה, סעיף 12 לפקודת הראיות והשנייה היא דוקטרינת הפסילה הפסיקתית כפי שזו נקבעה בבית המשפט העליון בפרשת יששכרוב. כך העיד החוקר (פרוטוקול מיום 2.3.14 עמ' 11 שורות 1-3):

"הייתי במהלך תורנות שלי, אין הרבה זמן לתשאל. מה שלי זכור שהנאשם החשוד במקרה הזה הגיע אליי, הגיע עם גרסה שהוא רוצה לדבר. לא ישבתי לתשאל אותו. ישבתי ומה שהוא סיפר אני כתבתי"

37. בנוגע לאווירה שהיתה סיפר: "מה שאני התרשמתי שהוא מסר את האמת. היא היתה חופשית ומרצון. לא היו אימים לא הפחדות" (עמ' 11 שורות 5-6).

38. התרשמתי מדברי השוטרים, שהעידו בפניי, שהם לא הפעילו כל לחץ על הנאשם, ואף לא כל אמצעי בלתי כשיר אחר, אלא שההפך הוא הנכון - השוטרים הכירו את אביו של הנאשם, משירותו שנים רבות במשטרה, על כן הם נתנו יחס מועדף לנאשם ולאביו, והחוקר אף דאג לעדכן את אביו של הנאשם בהודיית בנו, ואף ביקש מהאב שלא לכעוס על הבן, וזאת לדברי האב עצמו, כפי שאפרט בהמשך. עדויות השוטרים ניתנו באופן רציף ועקבי, והם תאמו את מרקם הראיות בתיק והשתלבו בהם היטב, ולא עלה בלבי כל חשש, שהם אינם מתארים את שאירע בפועל עם הנאשם. אני נותן אימון מלא בדברי השוטרים, ומעדיף אותם על דברי הנאשם והעדים מטעמו. לא שוכנעתי שהנאשם חש לחץ כלשהו בשל התנהלות השוטרים, והרושם שקיבלתי הוא, שהלחץ היחיד שהיה בלבו של הנאשם נובע משקריו בנוגע לתאונה ומהכעס הצפוי לו מאביו בשל התאונה בה היה מעורב.

39. בהודאתו, ת/2, סיפר הנאשם ששתה אלכוהול במהלך הבילוי, והוא תיאר את האופן שהחליק עם הרכב, תוך שציין פעמיים כי שיקר בשל פחדו מאביו, וכי הוא לא סיפר על האירוע לאיש ושהוא מצטער על כך. שוכנעתי, כאמור, שהנאשם לא פחד מהשוטרים, ואלה התנהגו כלפיו בכפפות של משי, בשל היות אביו איש משטרה לשעבר, ושוכנעתי שההודאה ניתנה חופשית ומרצון וכי לא נפל בה כל הפגם. לא שוכנעתי שהייתה לנאשם סיבה כלשהי לפחד מהשוטרים, שעה שהוא בנו של מי ששירת למעלה מ-30 שנים

במשטרה, תחילה כשוטר סיור ולאחר מכן כרכז שטח (עמ' 39 לפרוטוקול, שורות 3-4) ועד לאותו אירוע הכיר את המשטרה על הצד הטוב שלה, וכדברי הנאשם עצמו בעדותו (פרוטוקול מיום 9.3.14 עמ' 36 שורות 30-32):

"... אבא שלי היה שוטר ואני תמיד הייתי הולך לאבא שלי והייתי איתו במשטרה והייתי רואה את המשטרה מהצד הטוב ולא מהצד של הפושעים, הרוצחים והמואשמים. ..."

40. החוקר אליעזר סיפר בעדותו בפניי: שאלה - **"במקרה שיש מצב של גרסה שמתהפכת, מה אתה רואה לנגד עיניך מי החשוד, ראוי לברר מהן הנסיבות, מה קרה ולמה הוא רוצה להתהפך?"**, ותשובתו הייתה **"לא בטוח. אני מניח שהוא החליט שהוא רוצה לומר את האמת"**. ובהמשך **"ש. קודם רצה לשקר ואחר כך רוצה לומר את האמת? ת. בהחלט קורים מצבים שאנשים מביעים חרטה ורוצים לספר את האמת"** (עמ' 12 שורות 28-32). כשנשאל החוקר **".. לא סברת שיש מקום לברר יותר לעומק מה קרה פתאום שהתהפכה עליו דעתו?"**, השיב **"אני מניח שהוא אומר לי שהוא רוצה לספר לי את האמת, הוא החליט שהוא רוצה לספר את האמת"** (עמ' 16 שורות 25-26). כשנשאל **"הוא מסר הודעה כוזבת, חזר בו, עשה לך את החיים קלים. כחוקר שנבה את ההודעה, למה הוא עשה את זה? שאלת אותו?"**, והתשובה הייתה **"הוא סיפר ומה שהוא סיפר כתבתי. הוא אמר שהוא עשה תאונה עם הרכב, פחד לומר לאביו. זה מה שהוא סיפר. כתוב שהוא פחד מהתגובה של אביו, שורות 4-6"** ובהמשך **"בדקת אותו אם עכשיו הוא לא פוחד?"**, השיב **"הוא החליט לומר את האמת, הוא ראה שזה הסתבך לו והחליט לומר את האמת, מה יותר פשוט מזה?"** (עמ' 17 שורה 30 עד עמ' 18 שורה 4). לשאלה **"... זה לא מעניין אותך מדוע הוא לא מספר את האמת, מדוע בילף?"** הסביר **"הוא אמר לי מדוע בילף"** (עמ' 18 שורות 21-22). בהמשך כשנשאל מדוע לא שאל שאלות נוספות, הסביר **"אם הוא הגיע והחליט למסור מה שמסר, הוא מסר מה שמסר ואני ישבתי וכתבתי הכל. שאלה שהיתה לי אני שאלתי בסוף. ... אני הצגתי לו את העדות שהוא מסר ושאלתי אותו מה יש לו לומר על זה"** (עמ' 14 שורות 12-15).

41. דבריו של החוקר הגיוניים, והם תואמים את מרקם הראיות וכן את הרושם הטוב שהותירו עליי עדי המאשימה. החוקר ידע להסביר מדוע נגבתה מהנאשם עדות קצרה וממצה, ושוכנעתי ממהימנות דבריו, ואני נותן בדבריו אימון מלא, ומעדיף על דברי הנאשם. הנאשם פחד תחילה מאביו, על כן הוא שיקר לו באומרו שהרכב נגנב, אך כאשר הוא עומת עם הראיות, כגון עם העובדה שהרכב לא נפרץ אלא נעשה שימוש במפתחות הרכב לצורך נסיעה בו עד למקום התאונה, הוא חזר בו מהודעתו השקרית, והודה במעשיו. כפי שאפרט בהמשך, הנאשם עצמו עשה עליי רושם גרוע, העיד בהססנות ובחוסר עקביות, ולא שוכנעתי מדבריו, שאכן הופעלו עליו לחצים עד כדי אמירת שקר עת הודה במיוחס לו. גם העיכוב שנמשך מספר שעות לא יכול היה להפעיל לחץ על הנאשם עד כדי אמירת דברי שקר.

42. **השוטר עופר קלינג** נשאל מדוע אין דו"ח של חוקר שמסביר את שינוי גרסת הנאשם, והסביר **"אין מזכר באף תיק כזה מדוע חשוד משנה את גרסתו, לפחות לא בזמן שאני חוקר. הוא נקרא**

לחקירה, באותו מעמד הוא אולי הבין את הטעות שהוא עשה ולכן שינה את גרסתו" (עמ' 31 שורות 8-10). ובהמשך כשנשאל "לא מעניין אותך לדעת מדוע הוא שיקר קודם? אולי כי היה נהג לא מורשה?", השיב ש "הוא אמר "בגלל שפחדתי מהתגובה של אבא שלי אמרתי לאבא שלי שהואטו נגנב" (עמ' 32 שורות 4-5), וכך נשאל והשיב בהמשך (עמ' 32 שורות 10-13):

**"ש. נניח שהוא פחד מאביו. סביר שהוא יביים גניבת רכב, יערב את המשטרה, יכניס סוגיות רק כי הוא פוחד מאביו לאחר שהוא מחזיק ברכב כדין וכשהוא עם רישוי תקף? זה נראה הגיוני?
ת. לחלוטין"**

43. ב"כ הנאשם טען שהחוקר אלעזר אישר כי קודם לחקירה בוצעה "שיחה" בע"פ בינו לבין הנאשם, אך בעדותו הסביר החוקר שה- "דין ודברים" ביניהם לפני שהחל לרשום "לא הייתי מגדיר את זה שיחה. שאלתי מה הוא רוצה למסור ולהתחיל לכתוב את הדברים. ... כל נחקר שאני חוקר באזהרה, אני יושב כמה דקות להבין איזה גרסה הוא הולך למסור" (עמ' 12 שורות 19-22). ב"כ הנאשם טען כי הדו-שיח הזה לא מתועד, אך החוקר היטיב להסביר " ... אלו מילים שאני שואל מה הסיפור. מה אתה רוצה לעשות, הוא אומר אני באתי למסור לך בקשר למקרה כזה וכזה ככה וככה. זה מתועד בטופס החקירה עצמו" (עמ' 12 שורות 24-25). לא שוכנעתי שהיה מקום לתעד את השיחה המוקדמת בין החוקר והנאשם, ולא שוכנעתי שהיה בשיחה זו כל דבר שהיה בו כדי להפעיל לחץ כלשהו על הנאשם, ואף לא לספק לנאשם סיבה כלשהי שלא למסור את דבריו מרצונו החופשי, וכדבריו החוקר אודות הנאשם במהלך חקירתו: " ... הוא נראה לי בסדר גמור. הוא נראה לי לחוץ וזה טבעי למי שנחקר במשטרה. לא מעבר לזה" (עמ' 13 שורות 2-3).

44. בנוגע לטענת הסנגור שהנאשם היה רעב, הסביר החוקר "אם היה מציק לו דבר כזה, הוא היה מעלה בפניי" (עמ' 13 שורה 5), וכשנשאל למה לא כתב דו"ח התרשמות, הסביר "לא היה צורך. הנסיבות היו נסיבות רגילות. כשיש מצב מיוחד, חריג, אני יושב וכותב דוח לגבי המצב החריג. פה אין מצב חריג" (עמ' 13 שורות 7-8).

45. בחקירתו הנגדית נשאל האם זה נכון שלאחר קריאת החומר אמר לנאשם שהחומר מצביע על כך שזו אשמתו, והשיב שאינו זוכר, "שנתיים אחורה אני לא זוכר" (עמ' 16 שורה 30), וכשנשאל האם אמר לנאשם שיכול להיות שיעצר ויכול להיות שלא ייעצר, השיב ש "לא זכור לי, לא זוכר שנתיים אחורה. יכול להיות. כל מי שנחקר באזהרה יכול להיות שיעצר ויכול להיות שלא ייעצר. בפועל מה שנאמר, אני לא זוכר" (עמ' 17 שורות 1-2). אני מקבל את דברי החוקר ואת הסבריו, ואיני רואה בהם כהפעלת לחץ כלשהו על הנאשם, עד כדי הבאתו לאמירת דברי שקר. לנאשם ניתנה זכות בחירה למסור הודאה וכן הזדמנות להיוועץ בעו"ד, והוא בחר באופן חופשי למסור את הודאתו, וכך נכתב בפתח הודאתו, ת/2: " .. יש לי עו"ד אבל אינני זקוק לו בשלב זה ..".

46. ב"כ הנאשם הפנה לת"פ 20039-09-13 מדינת ישראל נ' נידם- הכרעת דין מיום 3.3.14 בבימ"ש

שלום ת"א, שם, לטענתו, זיכה ביהמ"ש נאשם אשר עוכב עיכוב בלתי חוקי, שעה שטרם העיכוב לא היה חשד סביר. בנוסף הפנו לפסק דין יששכרוב ולהלכת בן חיים, וטען כי "בענין בן חיים נפסלו תוצרי חיפוש לא חוקי, תוך שביהמ"ש העליון מצביע על קשר מובהק בין האקט הבלתי חוקי לבין הראיה שפסילתה מתבקשת". עוד נטען, כי באותו מקרה העובדה שהחשד הסביר הוא תוצר של עיכוב לא חוקי, אינה מאפשרת לראות בו בסיס ראיתי לגיטימי להגשת כתב אישום. לטענת ב"כ הנאשם, תחקור הנאשם בשטח על אף שלא הניב הודאה, הוא זה אשר הביא בסופו של יום את הנאשם להודות במעשה, הן בשל הפחד מהמעצר והן בשל העובדה שכל השוטרים נתנו לו להבין כי על פי הממצאים שהוא אשם. ב"כ הנאשם טען עוד, שמרשו הודה בחקירתו במשטרה שעה שהיה מעוכב עיכוב בלתי חוקי, מעבר לשלוש השעות המותרות, ומשכך יש לפסול את ההודאה שהיא תולדה של העיכוב הבלתי חוקי.

47. אין בידי לקבל את טענותיו הנ"ל של ב"כ הנאשם - בענין יששכרוב נקבע, כי כאשר קיימת פגיעה בזכות השתיקה ובזכות ההיוועצות, שיצרה פגיעה משמעותית וחמורה באוטונומיית הרצון וחופש הבחירה - רק אז תיפסל ההודאה. במקרה שבפניי - העובדה שהנאשם עוכב מעבר למקסימום המותר, לא היה בה כדי לפגוע בזכות השתיקה שלו ואף לא בזכות ההיוועצות בעו"ד, ובוודאי שלא פגעה בזכות להליך הוגן. בענין נידם, אליו הפנה הסנגור, העובדות היו שונות, מאחר ששם הנאשם עוכב ללא חשד מוקדם ולמעשה עיכובו לא היה חוקי מלכתחילה, זאת להבדיל מעיכוב הנאשם שבפניי, שהיה חוקי.

48. הנאשם לא עוכב תחילה, מאחר ודבריו נמסרו על ידו כמתלונן בגין גניבת רכב אביו, ורק לאחר התשאול והממצאים בשטח עלה חשד ממשי לביצוע עבירה, וזו הסיבה שהנאשם עוכב. אין לזלזל בחריגה משעות העיכוב המקסימאליות שהותרו בדיון, גם אם מדובר בחריגה של חצי שעה, ואולם, בכדי לפסול הודאה אין די בעצם החריגה בעיכוב, אלא נדרשים הרבה מעבר לכך, כפי שכתבתי לעיל.

49. מעבר להודאת הנאשם, קיימים בתיק ממצאים אובייקטיביים, שנגבו בשטח ע"י החבלן ואיש המז"פ, המעידים על כך שהרכב לא נפרץ, לא נלקח ממנו רכוש, לא ניזוק, לא היה מבולגן, והוא נמצא בסמוך למקום ממנו נגנב לכאורה עם הפנים לכיוון נווה דוד. בנוסף - בלם היד היה מסודר, הרכב היה נעול ושני המפתחות נמצאו ברשות הבעלים, שהם הנאשם ואביו. החבלן אישר כי הרכב נפתח באמצעות המפתח שהיה ברשות הנאשם (עמ' 8 שורות 1-5), ובטרם העביר החבלן את מסקנותיו לאיש המז"פ - האחרון הגיע לאותן המסקנות (עמ' 6 שורות 1-3).

50. איש המז"פ, רס"מ פינקל, נשאל בחקירתו הנגדית על סמך מה קבע שאין המדובר ברכב גנוב, ותשובתו הייתה **"על מה שבזירה, קדח מנעול שלם, דלתות שלמות, לא נגנב דבר מה הרכב לפי מה שצילמתי וראיתי"**. ב"כ הנאשם ניסה לכוון לכך שהמפתחות אולי היו אצל גורם שלישי, אך איש המז"פ הסביר (עמ' 21 שורות 1-9):

ש. ואם למשל יסתבר שמפתחות הרכב בצורה כזו או אחרת הגיעו לגורם שלישי, אז יכול להיות שהרכב כן היה מעורב בעבירה כזו?
ת. זה מה שאני שאלתי את הבחור ואביו. הוא אמר ששני המפתחות אצלו.

ש. אם יסתבר שהמפתחות של הרכב נלקחו ללא ידיעת מי מבעלי הרכב, במקרה הזה המסקנה שלך יכולה להשתנות?
ת. נכון, אם לא הייתי מוצא את שני המפתחות אבל עובדה שהם היו שם. תמיד יש אופציה שנלקח והוחזר"

51. גם השוטר חלבי נשאל בחקירתו הנגדית מה הביא אותם למסקנה שהנאשם הוא שנהג ברכב, והשיב "המפתחות של הרכב היו אצלו. לא היתה שום פריצה לרכב. לפי בדיקת חבלן וזיהוי פלילי" (עמ' 25 שורות 16-17).

52. אני מאמץ את מסקנות החבלן ואיש המז"פ, ונותן בדבריהם אימון מלא. שוכנעתי, שהרכב לא נפרץ ע"י איש, וכי מי שנהג ברכב היה אדם שהיה ברשותו מפתח הרכב, דהיינו אחד מהשניים - הנאשם או אביו. מאחר ואין חולק שהנאשם הוא זה אשר נהג ברכב באותו יום, והוא זה אשר השתמש בו, אזי אין מחלוקת שהאב אינו קשור כלל באירוע התאונה. בנוגע לבן, שהוא הנאשם - לאחר שזה ראה שהתאונה ברכב אירעה לא בשל פריצתו ע"י גורם זר, אלא ע"י אדם שהשתמש במפתח הרכב, אזי הוא טען טענה כבושה, לפיה ניסה להטיל דופי באחיה של חברתו דאז, שכביכול גנב ממנו את מפתחות הרכב עת שישן בסלון דירתם, נהג ברכב, עבר תאונה, ואז החזיר את המפתחות לרשות הנאשם - גרסה בלתי מבוססת ובלתי הגיונית, עד שחוסר ההיגיון שבה מחזק דווקא את חוסר מהימנותו של הנאשם. בהמשך הכרעת דין זו אתייחס לעדות אחיה של חברתו.

53. ב"כ הנאשם טען לקיומם של "מחדלי חקירה חמורים", שהביאו לידי כך שאין הנאשם יכול לבסס את הגנתו על הראיות שבתיק החקירה וזאת מאחר ועדים מהותיים לא נחקרו ולא נעשו כל צעדים כדי לבחון את נסיבות המקרה, כמו גם את הסיבה להודאה המפתיעה של הנאשם. נטען עוד, שאילולא מחדלים אלה היו כל העדים נחקרים בזמן אמת, כולל אחיה של חלי שי, ששמו הוזכר לראשונה כחשוד במהלך שמיעת העדים בתיק זה.

54. לא שוכנעתי שהיו בתיק זה מחדלי חקירה, שהיה בהם כדי להטות את הכף לטובת הנאשם. הכיצד יכלו החוקרים לבקש את חקירת אחיה של חברתו של הנאשם, אם שמו עלה לראשונה במהלך ניהול המשפט בפניו? הנאשם הודה מרצונו הטוב והחופשי, ולא מצאתי שהיה כל דופי בהתנהלות המשטרה.

55. **השוטר רמי חורי** היה הממונה על החקירות בתחנה. ב"כ הנאשם חקר את העד בנוגע לשינוי הגרסה של הנאשם ושאל אותו האם לא היה צורך לחקור יותר לעומק (פרוטוקול מיום 14.2 עמ' 63 שורות 9-21, 27-30 ו-):

"ש. יש כאן שינוי גרסה פתאומי של חשוד, יש מצב שבו לכאורה אין שום עילה ממשית להתחיל את הסיפור של הודעה כוזבת. לפי מה שיש בחומר, הוא קיבל את הרכב ברשות, מבוסס, מורשה, אין סיבה לדווח לביטוח ללא עירוב המשטרה. פתאום הוא מספר שהוא משקר. האם זה לא מחייב שהחוקר ישאל

יותר שאלות, יזמין לעדות את החברה שהיתה שם, יזמין אנשים נוספים, ישאל שאלות איך זה שיש אדם נוסף שככל הנראה ראשו הוטח בזכוכית ואולי הוא פצוע.

ת. נקודת המוצא היא שכן היה מקום לחקור אותו בגין מסירת הודעה כוזבת. אני מפנה לדוח פעולה של השוטרים חלבי ויסאם, נ/5, ששם הוא מפרט שהגרסה של הנאשם בשטח לא מתיישבת עם הממצאים הפורנזיים בזירה. לזירה זומן טכנאי מז"פ, גם איש חבלה ולאחר שהרכב נבדק עלה חשד שלכאורה גרסת החשוד אינה נכונה ומסר את שמסר מסיבותיו הוא. על כן הוחלט לעכבו לתחנה ולחקור אותו בתחנה בגין האירוע. נגבתה עדות, החוקר וקצין החקירות שניהל את התיק מצא לנכון שהתיק בשל מבחינה ראיתית לסיים את החקירה שם.

...

ש. אתה מקבל את ההודאה באשמה שהחשוד מודה ולא מפרט את הנסיבות ולא עונה לכל מיני שאלות ובכך תם העניין?
ת. הוא משיב על כל מה שנשאל. ... איש המקצוע, אותו חוקר, קצין החקירות שחתם על התיק, מצא לנכון שהתיק בשל ... "

ובהמשך (עמ' 64 שורות 10-15):

"ש. לא צריך לבדוק אנשים אחרים שהיו מעורבים?
ת. היה עד שהודיע למשטרה על האירוע. הוא נחקר. הנאשם נחקר בזירה ובתחנה. אביו מסר עדות. הפאזל הושלם מבחינתנו.
ש. החברה נחקרה?
ת. אני לא מכיר אותה. לא מוזכר שמה בעדויות. השאלה אם זה רלוונטי לאירוע עצמו. כנראה אותו חוקר הגיע למסקנה שזה לא רלוונטי"

56. גרסת הנאשם בנוגע לחשדו בבני המשפחה האחרים אצלם בילה את הלילה, הינה גרסה כבושה, שעלתה הרבה אחרי שלב החקירה, ואף בפגישה שנטענה על ידם, שנערכה עם רפ"ק חורי, הם אישרו שלא ביקשו לחקור מעורבים נוספים, אלא רק לשלוח את הנאשם לבדיקת פוליגרף. בחקירתו הנגדית של הנאשם בפניו הוא נשאל ע"י ב"כ המאשימה בנוגע לטענה כי "מישהו אחר" לקח את המפתח : "למה שמישהו בשעה 5 בבוקר לטענתך ייקח את הרכב שלך, את המפתח?", והשיב ש "אולי הוא רצה לנסוע עם האוטו שלי" (עמ' 44 שורות 13-14). ובהמשך "אם יש לך חשד שמישהו מבני המשפחה לקח את הרכב ואת המפתחות ללא רשות, מדוע לא ביקשתם מחורי לגבות הודעות מאותם אנשים? ... למה לא ביקשת מאבין לבקש שיחקרו אותם?", השיב ש "אני לא מבין בדברים האלה, אבא שלי מבין יותר" (עמ' 44 שורות 17-21).

57. במהלך עדות אביו של הנאשם בפניו הוא נשאל בעניין זה (עמ' 57 שורות 20):

**"ש. באותו שלב הגרסה שלכם שמישהו מבני המשפחה עשה את התאונה ברכב, זו גרסה שלא עלתה בחקירה עצמה. למה אתה לא אומר לחורי שיש חשודים שאפשר לגבות ואולי הם עשו את זה?
ת. אני לא ביקשתי פוליגרף. הוא אמר שישלח את אוהד לפוליגרף"**

58. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 5152/04 שוריק אגרונוב, שם נקבע ע"י השופט ג'ובראן:

"המטרה של חקירה משטרתית היא לא לתור אחר ראיות אשר ירשיעו ותו לא, אלא לגלות ראיות, אשר יבואו לכך שהאמת תתגלה. זאת, בלי כל קשר לשאלה האם אמת זו טוביל לזיכוי או הרשעה של המערער ... כאשר חסרה לתביעה ראיה, ישוּך "מחדל חקירתי" זה לחובתה, בעת עריכת מאזן ראיות, על-מנת לבדוק האם הצליחה התביעה להרים את נטל ההוכחה המוטל עליה. מנגד, כאשר חסרה ראיה להגנה, תוכל זו להצביע על המחדל, כשיקול תומך בדבר קיומה של הטענה הנטענת על-ידה, הכול לגופו של העניין הנדון ... לכן, נראה כי מה שבית-המשפט צריך לבדוק הוא, האם מחדלי המשטרה, באם באמת בוצעו כאלו, הם חמורים עד כדי כך, שיכול להיות להגנת המערער נפגעת כתוצאה מהקושי בהתמודדות עם חומר הראיות המצביע לרעתו של המערער, או לחילופין בגלל קשיים להוכיח את אמיתות גירסתו. לפי קריטריון זה, על בית-המשפט להכריע מה המשקל שראוי לתת למחדל, בהנחה שאכן התקיים, לא רק כשעמד לבדו, אלא כחלק ממכלול הראיות"

59. לא שוכנעתי, כאמור, שנפל דופי בחקירת הנאשם ואף לא בחקירת האירוע בכללותו.

עדות הנאשם

60. הנאשם טען, שיום לפני התאונה הנטענת, בשעות הערב, הוא התארח בבית חברתו לשעבר, חלי, ולאחר סיום הארוחה הציעה אימה לצאת למועדון עם חבר שלה ניסים. הנאשם עלה לבית הוריו, התלבש וחזר לבית חברתו בנווה דוד "חניתי את הרכב מול חלון הבית של הסבתא, יצאנו למועדון עם ניסים ואמא שלה שולה ... כמו בכל מועדון: ריקודים, שתיה. אני שתיתי כוס אחת או שתיים". כשהם סיימו, החבר של אם חברתו הסיע אותם חזרה, "הגענו לבית של הסבתא של החברה שלי, בסביבות השעה 4:30 והם היו איתי כל הזמן, אמא שלה, ניסים, חלי. הייתי כבר מאוד עייף, ירדנו מהאוטו, עליתי לבית של חברה שלי, האוטו היה במקום איפה שחניתי אותו". בנוגע לסידורי השינה באותו הלילה סיפר ש "עליתי לבית של חברה שלי ושם בגלל שזה בית מסורתי הם נתנו לי לישון בסלון". עוד סיפר שהמפתחות היו בג'קט "היה לי את הג'קט עם המפתחות". בנוגע לסדר ההירדמות של בני הבית אמר ש "הייתי עייף ונכנסתי לישון. נרדמתי לפני שכולם נרדמו". כך תיאר את האופן בו גילה, לטענתו, שהרכב נגנב "קמתי בבוקר והתעוררתי בסביבות השעה 8 משהו כזה, ישבתי על הספה כמה דקות וקמתי. ... בגלל שזה בית מסורתי ושומרים שבת, אסור לעשן שם בשבת. ירדתי למטה ועישנתי סיגריה ופתאום אני לא רואה את הרכב שלי בחניה. ... לא סיימתי את הסיגריה, זרקתי אותה ועליתי. צעקתי האוטו נגנב, האוטו נגנב, אני לא מוצא את האוטו. הערתי את כולם. ראיתי

את שולה ואח שלה שי וחלי ישנים באותה מיטה באותו חדר כשהערתי אותם. ... הערתי אותם בבהלה ולא הבנתי ואמרתי להם שהאוטו נעלם ולא יודע מה לעשות. ... אחרי כמה דקות התקשרתי לאבא שלי ואמרתי לו שאני לא יודע, הוא נעלם והוא לא ליד החניה, הוא לא ליד הבית של חלי. אבא שלי התקשר למשטרה והודיע להם שהאוטו כביכול נגנב" (פרוטוקול מיום 9.3.14 מעמ' 34 שורה 25 עד עמ' 35 שורה 19).

61. הנאשם המשיך וסיפר, שלאחר שמהמשטרה דיווחו לאביו שמצאו את האוטו, ניסים הסיע אותו למקום, "הגעתי לשטח וראיתי את האוטו ואמרתי שאני לא אתקרב כי המשטרה צריכה להגיע ואולי צריך לבדוק. רק הסתכלתי" (עמ' 35 שורות 24-26), ובהמשך סיפר על השתלשלות העניינים בשטח מרגע הגעת ניידת הסיור עם השוטרים. לדבריו, סיפר בניידת לחוקר עדי "מאיפה גנבו אותו מבית החברה שלי ושלא ראיתי אותו בבוקר" (עמ' 35 שורות 31-32).

62. הודעתו של הנאשם, שנמסרה בפני שוטר הסיור, עדי, הוגשה וסומנה נ/4, ממנה עולה כי הנאשם מסר בהודעתו את הדברים הבאים:

"אתמול בשעה 00:15 החניתי את הרכב ליד הבית של חברה שלי במלך חזקיהו 11 נווה דוד ויצאנו למועדון במונית. לצין כי נעלתי את הרכב, בשעה 04:40 הגענו חזרה לבית של חברה שלי וראיתי את הרכב חונה איפה שהוא היה. היום בשעה 09:30 בבוקר ירדתי לעשן סיגריה ואז ראיתי שהרכב איננו. התקשרתי לאבא שלי ואמרתי לו שהרכב נגנב, אבא שלי התקשר למשטרה והם מסרו לו להגיע למשטרה להגיש תלונה, לאחר כמה דקות התקשרו אליי .. מהמשטרה ואמרו לי שמצאו את הרכב בנווה דוד מאחורי הקיוסקים"

63. בהמשך עדותו בפני סיפר על הגעת החבלן, שבדק את האוטו, ולאחר מכן על הגעת איש מז"פ, שנכנס לאוטו וצילם תמונות. וכך תיאר את המשך ההשתלשלות, תיאור שממנו ניסה להיבנות ולטעון את טענת הזוטא (עמ' 36 שורות 5-9):

"הם ניגשו לאבא שלי ואמרו לו משהו וגם לא ידעתי כי הם קראו לו לצד. אבא שלי ניגש אליי ואמר לי שהמשטרה טוענת אתה עשית את זה ואבא שלי אומר אולי עדיף שתגיד את מה שעשית אולי לשוטרים. הוא אמר לי כאילו שאם אתה עשית עדיף שתגיד את זה. אמרתי לו אבא אני לא עשיתי את זה ובאמת לא עשיתי את זה"

64. וכך המשיך וסיפר בנוגע לחבלן (עמ' 36 שורות 9-12):

" אחר כך ניגש אליי החבלן ואמר לי אם אתה לא תגיד את האמת ולא תגיד ככה אתה עלול להיעצר וייקחו לך את הרישיון. פה כבר התחלתי להיכנס ללחץ כי אף פעם לא הייתי בסיטואציות כאלה ולא הגעתי למצבים שיבואו ויגידו לי שוטרים דברי כאלה.

65. בסוף חקירתו הראשית חזר וסיפר שבשטח "השוטרים אמרו לי שאם אתה לא תודה באמת, אתה תיעצר, ייקחו לך את הרישיון, ואתה עלול כביכול להיעצר ולקחת לך את הרישיון. הם הפחידו אותי בסוגיה הזו" עמ' 38 שורות 17-18). הנאשם המשיך וסיפר שהחוקר ויסאם אמר שהוא צריך לעכב אותו ובניידת עלתה סיטואציה שהוא שאל על חברה שלו, חלי, ולאחר מכן הם ניגשו לבית שלה לראות שהיא בסדר.

66. לאחר תיאור ההתרחשויות בשטח, הנאשם עבר לתאר את החרדות מהן סובל מילדות (עמ' 36 שורות 14-15):

"יש לי הרבה חרדות מהילדות שלי שעברתי הרבה דברים בילדות ... היו לי התקפי חרדה לפני מבחנים או לפני הגיוס שלי היו לי חרדות כשהגעתי לבקום ולכן לא התגייסתי ויצאתי מהצבא."

67. בחקירתו הראשית סיפר הנאשם שהגיע לחקירה במשטרה בסביבות השעה 11:00 11:30 והוא המתין בערך שתיים עד שהעלו אותו למסדרון של החקירות. וכך סיפר בנוגע לפחדים שהציפו אותו (מעמ' 36 שורה 28 עד עמ' 37 שורה 1):

"פה אני נכנס לפחדים ולחרדות שסיפרתי עליהם מהילדות שלי. חשבתי על כל מיני דברים שרואים רוצחים ודברים כאלה. ... אבא שלי היה שוטר ואני תמיד הייתי הולך לאבא שלי והייתי איתו במשטרה והייתי רואה את המשטרה מהצד הטוב ולא מהצד של הפושעים, הרוצחים והמואשמים. התחלתי לפחד, לא ידעתי מה הולך לקרות איתי"

68. וכך סיפר בנוגע ל"מנהג עצורים", שלטענתו, נהגו בו (עמ' 37 שורות 1-7):

"אני יושב וממתין לחקירה. בינתיים מגיעים עצורים, הולכים וחוזרים שוטרים ומביאים נאשמים לחקירות. ... הגיעה השעה 14:00.. עדי התחלף עם שוטר אחר .. הגיע ובא אליי ואמר לי את הכללים והחוקים שלנו וצריכים לעשות עליך חיפוש. הכניס אותי לשירותים ואז כשהחל לעשות עליי חיפוש הרגשתי פחדים. אמרתי לעצמי אני לא מואשם על רצח, הוא חיפש בתוך הג'קט, במכנסיים, כמו שעושים חיפוש על עברייני סמים"

69. את החקירה שבוצעה לו תיאר באופן הבא (עמ' 37 שורות 10-24):

"בסביבות השעה 15:00 אמרו לי אתה נכנס לחקירה. ... החוקר הסתכל בדוחות המשטרה שהביאו לו מהשטח, הוא אומר לי בוא תספר מה קרה. פה התחלתי להיכנס לפחדים, אני רק רוצה שישחררו אותי מזה, אני אומר לעצמי בלב אני באמת רוצה שישחררו אותי מזה, החבלן הפחיד אותי מהמעצר, ופה התחלתי להגיד לעצמי בלב מה אני הולך לעשות, אני רוצה להשתחרר מזה, לא רוצה להיות פה בכלל, לא יודע איך הגעתי לסיטואציה הזו בכלל. החוקר אמר לי תספר מה קרה, אמר לי שכל הראיות מופנות אליך. פה אמרתי לעצמי בלב שאני

הולך לספר סיפור שאני לא עשיתי. הוא אמר לי שמגיע לך עו"ד ולא ידעתי שמגיע לי ספציפית עו"ד בתוך החקירה. ... סיפרתי לו סיפור שאני נהגתי באוטו, היתה שלולית כשנסעתי באוטו והחלקתי ונכנסתי בעץ. הוא מסיים את החקירה והתקשר לאבא שלי ואמר לו שהבן שלך הודה במה שהוא עשה וככה וככה ...".

70. הנאשם סיפר שכאשר אביו בא לקחת אותו מתחנת המשטרה " ... נכנסתי לאוטו ואז התחלתי לבכות. אמרתי לאבא "אבא, אני באמת לא עשיתי את זה אני סיפרתי סיפור ואני באמת לא עשיתי את זה" ... אני אמרתי משהו שאני עשיתי ואני סיפרתי משהו שלא עשיתי אותו בכלל. אני בכיתי, העיניים שלי היו אדומות, הייתי עייף מכל השעות במשטרה. ... אני אמרתי לאמא שלי אמא אני אמרתי משהו שלא עשיתי בכלל, סיפרתי סיפור שאני המצאתי אותו ואני בכלל לא עשיתי את זה" (עמ' 38 שורות 12-3).

71. אימו של הנאשם, עירית שני, העידה במסגרת פרשת ההגנה. העדה סיפרה על הנאשם בתקופת השירות הצבאי את הדברים הבאים (פרוטוקול מיום 9.3.14 עמ' 58 שורות 17-23):

"אוהד ילד מאוד רגיש, עם בעיות של קשב וריכוז, בעיות של קשיי למידה, היו לו הרבה תסכולים במשך החיים שלו בלימודים. הוא לא הצליח כמו שילדים אחרים בבית הספר יושבים ולומדים ולו היה קשה. ... אוהד הלך לצבא וככל שהתקרב הרגע הוא החל לחשוש והוא ניסה ורצה ללכת לגולני וכשהוא היה צריך להיות בצבא הוא ביקש גולני והתחיל לחשוש ולפחד וביקש שישנו לו. ביום הגיוס הוא בא ללשכת הגיוס כמו כולם, לווינו אותו, עלה לאוטובוס, הגיע לבקו"ם ובבקו"ם לא כיוונו אותו לאן שצריך ואז הוא החל לפחד, לבכות, התקשר. כשאוהד לא יודע מה קורה ומה הולך לקרות הוא נכנס לחרדות"

אמיתות ההודאה

72. הנאשם הסביר שהסיבה שמסר בנ/4, הודעתו הראשונה, גרסה שקרית היא מכיוון שהוא חשש מאביו. מדובר באב ששירת במשטרת ישראל שנים רבות, ובנאשם שנהג לאחר שצרך אלכוהול. מ-ת/2 שוכנעתי, שמדובר בחרטה כנה של הנאשם, והוא חוזר על כך שהוא מצטער על האירוע ורוצה לקחת אחריות. מעדות הורי הנאשם, ומהמסמכים שהוגשו שוכנעתי, שהתנהגות הנאשם במהלך חייו אופיינה לעיתים בהעדר ההתמודדות ובהעדר נטילת אחריות על מעשיו. עוד שוכנעתי מהמסמכים, שמדובר במערכת יחסים מורכבת בין הנאשם לבין הוריו, וכי קיים אצלו חשש לאכזב אותם, וכך נשאל וענה הנאשם בנוגע ליחסיו עם אביו (עמ' 40 שורה 24 עד עמ' 41 שורה 5):

"ש. אני אומרת לך שבגלל שאמרת לו שהרכב נגנב, אחרי זה והיום קשה לך לחזור מהדברים כי אביך נתן בך אמון והיום אתה לא יכול לחזור ולומר את האמת.

ת. אני אומר את האמת שלא עשיתי את זה.

ש. לאביך יש שם מכובד במשטרה ואתה לא רוצה להרוס גם את שמו הטוב בכך

שתודה שנהגת בשכרות, שיקרת במשטרה, הפעלת את המשטרה לשווא ולכן עד היום אתה בוחר לנהל את ההליך במקום לקחת אחריות.
ת. ... אני סיפרתי משהו שלא עשיתי והמצאתי אותו. ... לשאלת בית המשפט אני מאשר שאני בכל מקרה שיקרתי במשטרה שסיפרתי את הסיפור. ... לשאלת בית המשפט איך אני רוצה להתקבל לאגד לאור האמור בחוות הדעת שהוגשו, אני אומר שזה לא שאני בריא לחלוטין, אני רוצה להיכנס לאגד ולהשתפר ולנסות. ... אני אמרתי במשטרה משהו מפחד, מחרדות.

73. במסגרת פרשת ההגנה העידו, כאמור, הוריו של הנאשם. בחקירתו הראשית של האב, יוסי שני, הוא נשאל מדוע בנו הודה והשיב ש "הוא הודה כי הוא פחד. אוהד ילד דיסלקט, עם בעיות, הרבה בעיות, גם בריכוז. היינו יושבים איתו בבית הספר, אני ואשתי, היינו נותנים לו רטלין והיינו יושבים איתו. הוא בסך הכל ילד טוב. עד היום יש לו בעיות של חוסר ריכוז" (פרוטוקול מיום 9.3.14 עמ' 54 שורות 16-19). האב ידע לתאר את חששותיו של הנאשם יותר טוב מבנו, הנאשם, והרושם שקיבלתי הוא, שטענות הנאשם בנוגע לפחדיו עת הודה, הן טענות אביו, וכי הבן דקלם את הטענות והעלה אותם בשל חששו מאביו.

74. האב אישר, שאחרי שביקשו השוטרים לעכב את בנו, הוא לא נסע איתו לתחנת המשטרה, אלא נשאר בשטח לחכות לגרר (עמ' 55 שורות 22-23). בהמשך אישר כי יש לו היכרות עם ויסאם חלבי, מהתקופה שהיה רכז סיוור. בנוגע לאווירה ששררה בשטח, אמר שהיא "היתה בסדר" וכי "לא היה משהו חריג" (עמ' 55 שורה 27). בנוגע לנאשם, אמר שהוא היה נראה "בסדר, רגוע" (עמ' 55 שורה 29). בהמשך נשאל האב וענה כדלקמן (מעמ' 55 שורה 30 עד עמ' 56 שורה 3):

"ש. אני אומרת לך שכל הסיטואציה לא נראתה לך חריגה וגם אוהד לא נראה לחוץ כי אחרת בגלל שאתה מודע לחרדות שלו ולבעיות שלו אולי היית נוסע איתו לתחנה או משהו אחר?
ת. לא חשבתי שצריך לנסוע איתו.
ש. כי אתה הכרת את השוטרים וראית שהם מתנהגים באופן תקין ומצבו של אוהד טוב ולכן נשאת להמתין לגרר?
ת. כן"

ובהמשך (עמ' 57 שורות 2-9):

"ש. החוקר שגבה את ההודעה התקשר אליך אחרי החקירה?
ת. כן התקשר וביקש שלא אכעס עליו כי הוא הודה.
ש. אתה מסכים שזה חריג?
ת. החוקר מכיר אותי.
ש. נניח וכל שוטרי המשטרה מושחתים ומעללים על חפים מפשע. כל השוטרים בתיק זה מכירים אותך ומתנהגים איתך ועם בנך בצורה מכובדת. אז למה שהוא ילחץ? אני אומרת לך שהוא נלחץ להרוס את שמך הטוב במשטרה.

ת. הוא לא פחד להרוס את שמי הטוב. הוא פחד לשבת בבית הכלא"

75. האב אישר ש"יכול להיות שהוא פוחד לאכזב אותי", אך טען שיש להם יחסים טובים, וכשנשאל האם הוא התאכזב שבנו לא התגייס, השיב "יכול להיות שכן, שהתאכזבתי. אבל עדיף ילד בריא מאשר ילד שיתאבד" (עמ' 56 שורה 10). בהמשך הטיחה בו ב"כ המאשימה (עמ' 56 שורות 32-16):

" ש. אני אומרת לך שאוהד למעשה המציא את כל הסיפור הזה מלכתחילה. הוא התקשר ואמר לך ובמקום לומר שעשה כך וכך, הוא פחד לאכזב אותך, הוא עשה טעות והתקשר ואמר שהרכב נגנב ובהמשך אתה נותן בו אמון והוא לא רוצה לשבור את האמון ולכן אנו נמצאים כאן היום.
ת. אוהד אם היה עושה את זה היה בא ואומר אבא עשיתי את זה. אוהד לא ילד כזה שפוחד לומר לאבא אני עשיתי את זה או לאמא.
ש. אם אתה אומר שאוהד לא פחד ממך ולא רצה לאכזב אותך, מדוע בהודאה שלו הוא חוזר על זה כל כך הרבה פעמים שהוא פוחד ממך?
ת. הוא פוחד כי הוא נותן כבוד לאבא שלו. זה לא אומר שהוא פוחד פחד מוות. אם הוא לא עשה את זה, אין לו מה לפחד.
ש. אבל כנראה שהוא עשה את זה ולכן הוא פוחד. אתה מסרב לתת לו את האפשרות להודות ולקחת אחריות בתיק.
ת. אם אוהד היה עושה את זה- הוא היה מודה. הוא הודה מול החוקר כי הוא פחד שישב בבית הסוהר עם עבריינים.
ש. אתה שירתת במשטרה 28 שנה, הוא מכיר שוטרים. ממה יש לו לפחד מהמשטרה?
ת. יש ילדים שפוחדים מהמשטרה. אולי לא היום אבל אז כן.
ש. הדבר היחיד שהוא אמר שהוא פוחד ממך"

76. בחקירתה הנגדית נשאלה אימו של הנאשם בנוגע לטענות שלהם לפיהם הופעלו לחצים על הנאשם (מעמ' 59 שורה 11 עד עמ' 60 שורה 2):

"ש. אני אומרת לך שגם מהעדות של בעלך, במהלך כל האירוע של בדיקת הרכב, גביית העדויות, בעלך שמכיר את אוהד ואת הרגישויות והחרדות שלו ומכיר חלק מהשוטרים שהגיעו למקום, לא הרגיש שהיה משהו חריג בהתנהלות השוטרים ולא בהתנהגות של אוהד. לכן הוא גם לא נסע איתו לתחנה אלא חיכה לגרר. לכן הטענות שאתם מעלים שהיו לחצים שהופעלו הם לא נכונים?
ת. לא הייתי בסיטואציה אז אני לא יכולה לומר מה היה. אני קיבלתי 2 טלפונים מאוהד במהלך השהות שלו בתחנת המשטרה והוא נשמע נסער ואני ניסיתי להרגיע אותו. בסוף הוא אמר מה שאמר.
ש. אוהד נימק זאת פעם אחר פעם שהוא מסר את ההודאה כי הוא פוחד מאביו. למה שיגיד את זה אם זה לא נכון?
ת. אני לא חושבת שהוא פחד. יש לו וליוסי קשר מאוד מיוחד ביניהם. ...
ש. אני אומרת שבשלב הדיווח ליוסי הוא הפעיל שיקול דעת מוטעה ומסר משהו

לא נכון ולאחר מכן הוא פחד לשבור את האמון ולכן התגלגלו עד לניהול המשפט היום כי הוא לא רצה לאכזב.

ת. .. כשהוא יצא ממעצר והוא בכה מכל הלב. אני לא חושבת שאם מישהו היה רואה אותו במצב אחרת שהוא יעשה את זה. אני מאמינה שהוא לא עשה את זה"

77. בנוגע להשכמה המוקדמת של הנאשם ביום התאונה, כבר בשעה 08:00, כאשר לא הייתה כל סיבה לכך, שהרי מדובר ביום שבת, וכשיום לפני כן הוא בילה עד שעות הבוקר המוקדמות על כן הוטח בו שהסיבה לכך היא - "אלא אם יש לך רגשות אשם, מצפון שעשית משהו לא בסדר ולכן לא הצלחת לישון בכלל וחיכית לשעה הסבירה כדי להתקשר לאבין", ותשובת הנאשם הייתה "אני לא חיכית והתעוררתי בכוחות עצמי. אני בן אדם שישן 6 שעות בלילה זה רגיל. התעוררתי. פשוט התעוררתי. זה לא משהו שתכננתי. התעוררתי רגיל" (עמ' 41 שורות 24-30). גם חברתו של הנאשם דאז, חלי לוי, לא הבינה מדוע הוא התעורר כה מוקדם, והוסיפה שהנאשם בד"כ ישן כמו כל בן אדם נורמאלי, וכי הוא לא הראה תסמינים מוזרים באותו יום, למעט התשישות של האלכוהול (עמ' 49 שורות 28-31).

78. הנאשם עשה על"י רושם גרוע. הוא העיד בהססנות, בחוסר החלטיות, דבריו נאמרו כאילו מתוך שינון, ולא ניכר שהוא מתאר אירוע שהתרחש עימו, אלא אירוע שלמד לומר אותו. גם אביו של הנאשם עשה על"י רושם, של מי שמבקש לשכנע בפחדיו של בנו מהמשטרה, ללא כל הסבר הגיוני לכך, וזאת שעה שאותו אב, שמתאר את הפחד של בנו מהשוטרים, שולח אותו איתם לבדו, שעה שאלה ביקשו לעכבו ולהובילו לתחנת המשטרה. אילו חשש האב מפחד כלשהו אצל בנו, אותו הוא מכיר היטב, ואילו חשש האב מהתנהלות בלתי תקינה מצידם של השוטרים - הוא היה ממהר להתלוות לבנו לתחנת המשטרה, ולא להעדיף להמתין לגרר על פני דאגה לבנו. ככל הנראה, גם האב שוכנע שמדובר בתאונה עצמית של בנו, לאחר שראה את הממצאים בשטח, וראה שאין כל תועלת להתלוות לבנו לתחנת המשטרה, מאחר ומדובר בממצאים חד משמעיים. איני נותן אימון בדברי האב, כמו גם לא בדברי הבן, ואני מעדיף את דברי השוטרים על דבריהם.

79. שלושת עדי ההגנה שהיו ביחד עם הנאשם במועדון, וסים (ניסים) שואח, ידידה של אימה של חברתו לשעבר של הנאשם, חלי לוי, חברתו לשעבר של הנאשם, ואימה, שולמית יפרח, סיפרו כולם את ההתרחשות באותו הערב, לפיה הם יצאו יחדיו מבית הסבתא למועדון ברכבו של ניסים, שנהג ברכב. לדברי חלי "במועדון צעירים רוצים להתפרק ושותים. שתינו" (פרוטוקול מיום 9.3.14 עמ' 47 שורה 11). שלושתם סיפרו שהם אף חזרו יחדיו ברכבו של ניסים, ושלושתם אישרו שרכבו של הנאשם היה, כשהם חזרו, ליד בית הסבתא, וכי הלכו לישון, ובבוקר התעוררו למשמע צעקותיו של הנאשם כי גנבו לו את האוטו.

80. הנאשם ציין בעדותו שהוא שתה "כוס אחת או שתיים", ולמעשה ניסה להסתיר כי חזר מהבילוי שיכור כלוט, באופן בו אפילו לא יכול היה לעלות לבד במדרגות, לא יכל לשטוף את פניו, ובני המשפחה נאלצו להציב לידו דלי לצורך הקאה, והשכיבו אותו בסלון כיוון שלא חש בטוב, וכדברי חלי בפניי "אני זוכרת שבן הזוג של אמא שלי סחב אותו במדרגות, הוא ביקש דלי שאמא שלי תביא לו, הוא רצה להקיא,

באמת ככה היה, אמא שלי שטפה לו את הפנים" (עמ' 49 שורות 21-23).

81. שוכנעתי, שלנאשם היה אינטרס להמעיט מרמת שכרותו באותו הערב, כדי להרחיק עצמו מנהיגה ברכב בהיותו שיכור, ומעשיית תאונה עצמית.

82. במהלך פרשת ההגנה חל חידוש בהטחת ההאשמות, כשהפעם נטען, כאמור, ששי אילוז, אחיה של חברת הנאשם, הוא זה שלקח את מפתחות הרכב ועבר בו את התאונה. עד זה זמן כעד הגנה, והוא שלל מכל וכל את הטענות כלפיו. מדובר בבחור בגיל 21 שנים, שחקן כדורגל בנווה יוסף, לא התגייס לצבא בשל בעיות רפואיות. לדבריו, הוא והנאשם היו **"כמו אחים"** (פרוטוקול מיום 12.11.14 עמ' 74 שורה 23), וכי ביום האירוע הוא ישן לאחר יציאת בני משפחתו והנאשם לבילוי (עמ' 75 שורה 24), וזאת **"באיזה 10 ככה"** (עמ' 75 שורה 30), והתעורר **"רק בבוקר כששמעתי את הצעקות. הוא צעק שנגנב לו האוטו"** (עמ' 75 שורה 28). **"הייתי ישן, ממש. אמא שלי ואחותי גם ישנו לידי. קמתי בבוקר מתוך צעקות וזהו"** (עמ' 75 שורות 1-2). עד זה עשה עליי רושם אמין, דבריו נאמרו בכנות מלאה, ואין לי ספק שעדותו בפניי היא עדות אמת, ואני מעדיף אותה על גרסת הנאשם.

83. חברה של אימה של חלי, ניסים, שלל מכל וכל אפשרות לפיה אחד מבני המשפחה לקח את המפתחות והשתמש ברכב (פרוטוקול מיום 9.3.14 עמ' 46 שורות 14-18):

"לשאלת בית המשפט אם יש אפשרות שאני לקחתי את המפתחות מהכיס, השתמשתי ברכב, עשיתי תאונה וחזרתי לישון- אני אומר שאין מצב. גם שולמית לא עשתה דבר כזה, היא היתה איתי בחדר. לשאלה אם יש אפשרות שמישהו אחר מבני הבית עשה את זה- אני אומר שאני ישנתי, לא ראיתי ולא שמעתי. אפשרות כזאת לא עלתה במשך השנים"

84. גם חברתו של הנאשם שללה את הטענה שאולי היא זו שלקחה את מפתחות הרכב ונהגה בו **"... זה נראה נורמטיבי שאני אעשה דבר כזה? אני לא נהגתי. אין לי רישיון עד היום. לא היה ולא נברא. אוהד בא והעיר אותי מתוך שינה. לאחי הקטן אין רישיון"** (עמ' 48 שורות 26-29).

85. לשאלה **"אוהד טוען שמי שעשה או ביצע את התאונה זה מישהו מבני המשפחה שלכם שלקח לו ללא רשות את המפתחות מכיס המעיל, עשה תאונה, חזר והשיב את המפתחות לכיס. את עשית דבר כזה?"**, השיבה שולמית באופן חד משמעי **"לא. אין לי רישיון. לחלי אין רישיון ולשי אין רישיון. אף אחד לא עשה את זה. אני לא מאמינה שגם ניסים יעשה את זה"** (עמ' 52 שורות 24-28).

86. שי נשאל בנוגע ליכולתו לנהוג, והאם הוא זה שלקח את הרכב (מעמ' 76 שורה 28 עד עמ' 77 שורה 4):

"ש. מתי קיבלת רישיון נהיגה?"

ת. אין לי רישיון נהיגה. יש לי פחד הגה. עד היום דודים שלי רוצים להוציא לי רישיון ואני לא רוצה.

ש. כמה פעמים ניגשת לביצוע מבחני נהיגה?

ת. אף פעם.

ש. כמה פעמים נרשמת ללימוד נהיגה?

ת. אף פעם

ש. איך אתה יודע שיש לך פחד הגה?

ת. אני לא מסוגל לעלות על הגה. אני לא מסוגל. ככה זה בראש"

87. ב"כ הנאשם ניסה להטיח בעד כי הוא זה שנהג ברכב (עמ' 79 שורות 14-30):

"ש. כאשר נהגת ברכב של אוהד מי היה לידך?

ת. אני לא נהגתי ברכב של אוהד. אני לא יודע לנהוג. אתה מנסה להפיל עליי תיקים שאתה בא אליי בהפוך על הפוך ואני לא יודע לנהוג. את האמת אני אומר לך בפנים שלא נהגתי ולא הייתי ואני ישנתי אז אל תנסה לבוא אליי בהפוך על הפוך.

ש. אז מי נהג?

ת. תשאל אותו, הוא היה שיכור. יש לו זכות דיבור. שיעמוד על הרגליים. אל תסתכל עליי כמו גולם ותתחיל לדבר (מדבר אל הנאשם). הוא היה שיכור.

ש. איך אתה יודע שהוא היה שיכור?

ת. מאחותי

ש. ראית אותו שיכור?

ת. היא אמרה לי שהוא היה שיכור. היא תשקר עליי?

ש. מי היה לצידך בזמן שאתה היית ברכב?

ת. אני לא הייתי ברכב באותו יום

ש. מי קיבל את המכה בראש מהשמשה?

ת. אני לא יודע על מה אתה מדבר. אני ישנתי"

88. בחקירתו החוזרת נשאל העד "תאשר שאתה במהלך אותו לילה לא יצאת מהבית ולא נטלת את המפתחות של הרכב ולא עשית בו שימוש ולא עשית תאונה ברכב", והעד השיב ש "לא" (עמ' 81 שורות 10-12).

89. הנאשם בעצמו אישר שכאשר הוא חזר מהמועדון הרכב החנה באותו המקום - " הגענו לבית של הסבתא של החברה שלי ... האוטו היה במקום איפה שחניתי אותו" (עמ' 35 שורות 2-4 ובנוסף נ/4 שורות 5-6), קרי לא היתה טענה, לפיה הרכב הוזז לפני שהם חזרו מהבילוי.

90. אני רואה בחומרה את התנהלות הנאשם בעניין זה, שבחר לו אדם תמים, שהיה עבורו "כמו אח", והטיח בו האשמות בכדי להציל את עורו. התנהלות זו של הנאשם, כאמור, מחזקת את חוסר המהימנות בדבריו,

בכך שאינו בוחל לנקוט באמצעי שקרי, בכדי להוציא עצמו מהפרשייה בה היה מעורב.

91. בנוגע למקום בו ישן הנאשם לאחר הבילוי, שהיה בסלון הבית, טען הנאשם שהמיקום נבחר מכיוון שמדובר במשפחה מסורתית, ואילו מעדויות עדי ההגנה עולה, שהוא ישן בסלון כיוון שלא חש בטוב, לאור כמויות האלכוהול שצרך: שולמית ציינה " ... חזרנו מבילוי, אוהד לא הרגיש טוב. העליתי אותו אליי הביתה, השכבתי אותו בסלון ... " (פרוטוקול מיום 9.3.14 עמ' 50 שורות 16-18). חלי סיפרה "אוהד נרדם בסלון כי הוא לא חש בטוב", תוך שהוסיפה ש "הוא היה שתוי. רובנו היינו שתויים" (עמ' 47 שורות 25-27). שי נשאל האם לא הופתע שהנאשם היה אצלם בבית והאם לא שאל אותו מה הוא עושה שם, והשיב ש"שאלתי אותו. הוא אמר שנרדם אצלנו והיה שיכור. זה אתה גם יכול לשאול אותו" (עמ' 76 שורות 27-28). גם בעניין זה איני נותן אימון בדברי הנאשם - הנאשם ניסה ליתן הסבר הלכתי לשנתו בסלון, שעה שהאמת היא, שהסיבה לכך נעוצה בהיותו שיכור. בכך ניסה הנאשם, ככל הנראה, להרחיק עצמו מהאפשרות שהוא יצא מהבית לכיוון הרכב שלו, מבלי שהאחרים ישימו לב לכך.

92. בעניין האפשרות שהנאשם יצא מהבית מבלי שהאחרים ישימו לב לכך - טען ניסים (עמ' 23-27):

"ש. אתה חזרת וישנת ואתה לא יכול לומר אם אוהד יצא בזמן הזה מהבית, אבל אתה לא יצאת?"

ת. לא יצאתי מהבית. לשאלת בית המשפט כשחזרתנו מהמועדון והלכתי לישון אם אוהד היה עדיין ער, אני אומר שאני חושב שהוא היה עדיין ער. הם התיישבו בסלון לישיבה רגילה ואני הלכתי לישון. אנחנו ישנו לפניו.

חלי אמרה בעניין זה "אני ישנתי בחדר עם אמא שלי ואחי. הבן זוג של אמא שלי ישן בחדר השני. אוהד בסלון. סבתא שלי במסדרון" (עמ' 47 שורות 31-32).

שולמית סיפרה שכולם הלכו לישון "אוהד ישן בסלון, אני ישנתי עם הילדה בחדר. הבן זוג ישן בחדר" (עמ' 50 שורה 28), ובנוגע לשי סיפרה שכשהם חזרו הוא היה ישן והוא "ישן בחדר איתנו" (עמ' 50 שורה 30).

שוכנעתי, שהנאשם יכול היה לצאת מהבית מבלי שיתר הדיירים ישימו לב לכך, וכי הוא זה אשר נהג ברכב וגרם לתאונה.

93. מסקנתי בעניין זה היא, שלא עלה בידי הנאשם להוכיח, בכל רמה של הוכחה, שמי מבני המשפחה אצלם בילה את הלילה הוא זה שנהג וביצע את התאונה, ואני דוחה גרסה זו מכל וכל.

94. במסגרת הטענה המקדמית של פגם ופסול בכתב האישום, טען ב"כ הנאשם שהעבירה בגינה הוגשה התלונה הכוזבת הינה עבירת עוון ולא עבירת פשע - אין בידי לקבל גם טיעון זה: סעיף 413 (ב) לחוק העונשין קובע עונש של 7 שנות מאסר בגין העבירה של גניבת רכב, על כן מדובר בעבירת פשע. משתי עמוד 24

הודעותיו של הנאשם במשטרה עולה, שהדיווח היה על גניבת רכב (ת/4, ת/2 שורה 6). גם מהודעת אביו של הנאשם עולה כי הנאשם מסר לו שהרכב נגנב. גניבת רכב עולה בבירור גם מדוחות הפעולה ת/9, ת/5, נ/5, שם נאמר כי משיחה עם הבעלים הוא מסר כי נגנב הרכב לבנו. התלונה הוגשה על עבירה של גניבת רכב, שהיא עבירה מסוג פשע, ואני דוחה, כאמור, את טיעון הסנגור.

95. טענה נוספת שהעלה ב"כ הנאשם היא שהנאשם מואשם בכתב האישום בעבירות נהיגה ברשלנות וסטייה מנתיב, שהן עבירות תעבורה, עליהן הוא לא נחקר, ואין כל ממצא אובייקטיבי פוזיטיבי שנבדק ע"י בוחן תנועה או שוטר אחר בדגש על תנאי הדרך, מזג האוויר, האם מדובר בכלל בדרך, ומהן הנסיבות בהן בוצעו עבירות אלו, על כן, ביקש לזכות את הנאשם מעבירות אלו. גם טיעון זה אין בידי לקבל - מתמונות הרכב שצולם לאחר התאונה (ת/6 ו-ת/7) ניתן לראות שהרכב סטה מנתיב, התנגש בעץ, והסבר היחיד ההגיוני הוא, שבמקרה זה ההתנגשות נגרמה כתוצאה מסטייה מנתיב - רכב הנהוג כראוי אינו סוטה ממסלולו ואינו מתנגש בעץ, ועצם ההתנגשות מהווה הוכחה לרשלנות, ויש בכך כדי להפר את כלל הדרך. הנאשם יכול לסתור את החזקה ולהוכיח, ולו ברמת ספק סביר, שהסטייה לא נוצרה מנהיגותו הרשלנית - עיון בת/2 מעלה, שהנאשם שתה אלכוהול, וככל הנראה, עלה על שלולית והתנגש בעץ. המדובר בחודש פברואר, שהוא חודש גשום, וזאת מעבר לסיכונים הרגילים בנהיגה, והיה על הנאשם להתאים את נהיגתו לתנאי הכביש. העובדה שהנאשם שתה אלכוהול לפני כן מגבירה את רשלנותו ואת מסוכנותו. בנוגע לטענה בדבר אי-חקירת הנאשם בעבירות התעבורה - עיון בת/2 מעלה, שהובהר לנאשם שהוא היה מעורב בתאונת דרכים, במהלכה התנגש בעץ תוך כדי שהוא נהג ברכב, הוסברה לו זכותו להיוועץ בעו"ד, והנאשם השיב שיש לו עו"ד אך אינו זקוק לו והוא בחר לספר את האמת. בע"פ 1382/99 מ"י נ' בלחניס, נקבע, שלנאשם אין זכות להיות מוזהר תוך נקיבת סעיף העבירה הספציפי, וכי תפקיד האזהרה הוא לוודא שהנאשם מודע לזכותו לשתוק, דהיינו - מודע לזכותו לאי הפללה עצמית, ואין נפקות לפירוט סעיף האישום בו הוא מואשם בסופו של דבר. גם ב-רע"פ 1030/05 ברקו נ' מ"י, נקבע שעל אף שהנאשם לא נשאל על העבירות האחרות שיוחסו לו בכתב האישום, לא נגרם לנאשם עיוות דין, בין היתר, משום שהתאפשר לנאשם להציג את גרסתו המלאה. הנאשם שבפניי היה מודע לזכות השתיקה בכל הנוגע לאירוע התאונה, והן בנוגע למסירת ההודעה הכוזבת, הוא הוזהר כדין ובחר מרצונו הטוב והחופשי למסור את גרסתו לגבי האירוע.

96. טענות נוספות של הסנגור, שלא קיבלו התייחסות מפורשת בהכרעת דין זו, לא היה בהם כל ממש, ואין בכל הטענות אליהן לא התייחסתי, כדי להביא לשינוי כלשהו בהתרשמתי מהנאשם ומכל יתר העדים, ואין באותן טענות כדי להביא לשינוי בתוצאה הסופית אליה הגעתי.

97. סוף דבר - עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש את כל עובדות כתב האישום, ואני מרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו, והן: מסירת ידיעה כוזבת - עבירה על סעיף 243 סיפא לחוק העונשין תשל"ז-1977; נהיגה ברשלנות - עבירה על סעיפים 62(2) + 38 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א-1961 + תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961; סטייה מנתיב נסיעה - עבירה על תקנה 40(א) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשע"ה, 13 ינואר 2015, במעמד כל הצדדים.